

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/71/2019
Identifikačné číslo spisu: 3118010642
Dátum vydania rozhodnutia: 28.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3118010642.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej na neverejnom zasadnutí v Bratislave 28. júla 2020 v trestnej veci obvinených C. D. a spol., pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ktoré podal proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 26. septembra 2018, sp. zn. 3To/75/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Trenčín (ďalej aj len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 29. júna 2018, sp. zn. 6T/35/2018 rozhodol tak, že obvinených C. D. a H. Q. (ďalej len „obvinení“) uznal za vinných zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa dopustili na tom skutkovom základe že:

dňa 1. januára 2018 v čase o 02.45 hodine v F. na ulici C. XX obžalovaný C. D. spoločne s obžalovaným H. Q. prešli na uzamknutý zadný dvor D. C., kde obžalovaný C. D. prineseným páčidlom v oblasti zámku vylomil zadné dvere vedúce do objektu predajne D. C., potom vylomil i druhé dvere, ako i mrežu istiacu tieto dvere vedúce do samotnej predajne, po čom vyšiel von na zadný dvor, kde čakal na obžalovaného H. Q., ktorý cez vylomené dvere vnikol do predajne, z ktorej odcudzil rôzny tovar v hodnote 387,60 eur a finančnú hotovosť vo výške 42,70 eur, čím poškodenému G. R. spôsobili celkovú škodu vo výške 430,30 eur.

Za to súd prvého stupňa obvinenému C. D. uložil podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, § 49 ods. 2 Trestného zákona ho súd zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu súd uložil trest prepadnutia vecí:

- kovovej tyče (páčiidla) o celkovej dĺžke 660 mm vyrobené z tyčovej ocele priemeru 18,5 mm.
- textilno gumenej rukavice čiernej farby so zeleným lemom
- textilno gumenej rukavice čiernej farby so sivým lemom
- platenej čiapky modrej farby
- gumené rukavice čiernej farby.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva Slovenská republika.

H. Q. uložil súd prvého stupňa podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu bol výkon trestu odňatia slobody podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona bola obvinenému uložená povinnosť v súčinnosti s probačným a mediálnym úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obvineným uložená povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenému G., IČO: XXXXXXXX, XXX XX Dubnica nad Váhom, T. škodu vo výške 42,70 eur.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj len „odvolací súd“), na podklade odvolania C. D., rozhodol rozsudkom z 26. septembra 2018, sp. zn. 3To/75/2018 tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3, § 324 Trestného poriadku, zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu u oboch obvinených, zároveň postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám vo veci tak, že:

C. D. a H. Q. uznal za vinných z prečinu krádeže § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona.

Za to súd obvineným uložil

C. D.

Podľa § 212 ods. 2, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, § 49 ods. 2 Trestného zákona ho zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu súd uložil trest prepadnutia vecí:

- kovovej tyče (páčiidla) o celkovej dĺžke 660 mm vyrobené z tyčovej ocele priemeru 18,5 mm.
- textilno gumenej rukavice čiernej farby so zeleným lemom
- textilno gumenej rukavice čiernej farby so sivým lemom
- platenej čiapky modrej farby
- gumené rukavice čiernej farby.

Podľa § 60 odsek 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva Slovenská republika.

H. Q.

Podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona; § 36 písm. j), písm. l), písm. n) Trestného zákona; § 38 ods. 2,

ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 50 ods. 1 Trestného zákona mu bol výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obvineným uložená povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenému G. R., IČO: XXXXXXXXX, XXX XX N. nad H., T. XXXX/XX škodu vo výške 42,70 eur.

Proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 26. septembra 2018, sp. zn. 3To/75/2018 podal 11. februára 2019 podľa § 369 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku v neprospech obvinených C. D. a H. Q. dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej aj „generálny prokurátor“) z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Generálny prokurátor sa s rozsudkom krajského súdu nestotožnil, pretože bol vydaný v rozpore so zákonom.

Za dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku označil skutočnosť, že Krajský súd v Trenčíne porušil zákon v prospech obvinených, nakoľko súd prvého stupňa rozsudkom sp. zn. 6T/35/2018 z 29. júna 2018 uznal obvinených C. D. a H. Q. za vinných zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a Krajský súd v Trenčíne po odvolaní obvineného D., zrušil rozsudok prvostupňového súdu a uznal oboch za vinných z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. V ďalšej časti dovolania citoval jednotlivé ustanovenia Trestného zákona týkajúce sa trestného činu krádeže a časť odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu. Podľa názoru generálneho prokurátora Krajský súd v Trenčíne rozhodol v rozpore so zjednocujúcim stanoviskom prijatým trestnoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 116 uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 6/2012 (ďalej aj len „zjednocujúce stanovisko“). Pričom citoval odôvodnenie krajského súdu, keď krajský súd okrem iného uviedol, že pri výklade použitom v publikovanom stanovisku by mohla nastať kolízia s čl. 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie, kedy podľa tohto výkladu by páchatelovi, ktorý si prisvojil cudziu vec, čin spáchal vlámaním a spôsobil malú škodu, by podľa osobitnej časti Trestného zákona hrozil trest odňatia slobody na tri roky až desať rokov a páchatelovi, ktorý si prisvojil cudziu vec, čin spáchal vlámaním a spôsobil väčšiu škodu (väčšia škoda fakticky konzumuje malú škodu), ktorý čin napĺňa všetky pojmové znaky trestného činu podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, by podľa osobitnej časti Trestného zákona napriek spôsobeniu vyššej škody paradoxne (a podľa názoru tohto senátu aj v rozpore s článkom 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie) hrozil trest podstatne nižší, a to trest odňatia slobody na šesť mesiacov až tri roky.

Podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku dôvody podľa ods. 1 písm. i) nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Podľa názoru generálneho prokurátora napadnutý rozsudok krajského súdu je založený na nesprávnom právnom posúdení skutku, čím bol porušený zákon v prospech obvinených C. D. a H. Q. v ustanoveniach § 2 ods. 12, § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3, § 322 ods. 3, § 324 Trestného poriadku a § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pričom toto porušenie predmetného zákona zásadným spôsobom ovplyvnilo postavenie obvinených.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky:

Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že právoplatným rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3To/75/2018 z 26. septembra 2018 bol porušený zákon u ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3, § 322 ods. 3, § 324 Trestného poriadku, § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, v prospech obvinených C. D. a H. Q., podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil právoplatný rozsudok krajského súdu sp. zn. 3To/75/2018 z 26. septembra 2018,

podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa 28. augusta 2019 vyjadril obvinený H. Q. prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Stanislavy Ďurišovej. Na začiatku svojho podania rozsiahlo konštatoval právny stav predchádzajúci podanému vyjadreniu, v ktorom citoval skutkovú vetu a taktiež aj dovolanie generálneho prokurátora. Obvinený sa vo svojom vyjadrení stotožnil s názorom krajského súdu obsiahnutého v odôvodnení rozhodnutia z 26. septembra 2018, sp. zn. 3To/75/2018, ktorého podstatou je nesúhlas so zjednocujúcim stanoviskom. Obvinený zastáva rovnaký názor ako JUDr. Jirí Choutka, obhajca obvineného C. D., ktorý uviedol v odôvodnení odvolania proti rozsudku Okresného súdu Trenčín. S právnou vetou č. I. stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Tpj 78/2011 z 12. decembra 2011 sa stotožnil len v tom, že ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona treba vykladať tak, že prikazuje prednostnú kvalifikáciu určitej okolnosti ako zákonného znaku trestného činu, nie je však zrejmé z akého zákonného ustanovenia vychádza konštatovanie, že „ak je konkrétna okolnosť okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby, vytvára kvalifikovanú skutkovú podstatu so základnou skutkovou podstatou, ktorá túto okolnosť neobsahuje, napriek tomu, že je aj zákonným znakom uvedeným v inej základnej skutkovej podstate trestného činu, ak kvalifikovaná skutková podstata pokrýva väčší počet zákonných znakov trestného činu. To platí aj vtedy, ak jedno ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona obsahuje dve (alebo viac) samostatných základných skutkových podstát". Ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona totiž vyslovene ustanovuje, že ak je určitá okolnosť znakom základnej skutkovej podstaty trestného činu, nemôže byť zároveň aj znakom kvalifikovanej skutkovej podstaty toho istého trestného činu. Predmetné ustanovenie nehovorí nič o tom, že ak jeden a ten istý trestný čin obsahuje dve alebo viaceré základné skutkové podstaty toho istého trestného činu, ktoré sú len formálne technicky rozčlenené na viaceré odseky (pri trestnom čine krádeže 1 a 2), tak je možné aplikovať tú základnú skutkovú podstatu, ktorá pokrýva väčší počet zákonných znakov trestného činu a obísť ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona a zavádza akési náhradné pravidlo, ktoré vychádza z väčšieho počtu zákonných znakov trestného činu. Skutková podstata prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, ako aj základná skutková podstata prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obsahuje rovnaký počet zákonných znakov (obidve tieto základné skutkové podstaty obsahujú znaky „zmocnenie sa cudzej veci prisvojením" s tým, že § 212 ods. 1 obsahuje znak spôsobenia malej škody a § 212 ods. 2 písm. a) zase, namiesto znaku škody, obsahuje znak „vlámanie"). Nie je vôbec jasné a v odôvodnení stanoviska to nie je ani podrobnejšie zdôvodnené, prečo by o aplikácii konkrétnej základnej skutkovej podstaty mala rozhodovať kvalifikovaná skutková podstata, teda to, že v § 212 ods. 1 Trestného zákona nie je uvedené vlámanie, ktoré je uvedené až v ustanovení § 212 ods. 4 Trestného zákona, a preto má mať táto skutková podstata prednosť pred základnou skutkovou podstatou podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorá v žiadnej kvalifikovanej skutkovej podstate nemá uvedený znak spôsobenia malej škody a tak má o jeden znak menej. Základná skutková podstata prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona je v pomere špeciality k základnej skutkovej podstate prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, t. j. ak páchatel spácha trestný čin krádeže niektorým z konaní uvedených v § 212 ods. 2 Trestného zákona, naplní vždy a primárne túto základnú skutkovú podstatu a to bez ohľadu na to, či pri tom spôsobí malú škodu, resp. škodu nižšiu ako malú. Základná skutková podstata trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona sa teda uplatní len v prípadoch, v ktorých nie je trestný čin krádeže spáchaný konaním uvedeným v § 212 ods. 2 Trestného zákona.

S poukazom na vyššie uvedené obhajoba konštatuje, že Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 26. septembra 2018, sp. zn. 3To/75/2018 správne právne kvalifikoval skutok, a teda nedošlo k porušeniu zákona v prospech obvinených. Z tohto dôvodu navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd" alebo „dovolací súd") ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§

370 ods. 3 Trestného poriadku) a obsahuje odôvodnenie (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku).

Generálny prokurátor svoje dovolanie založil na dovolacom dôvode v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Existenciu daného dovolacieho dôvodu odôvodnil, skutočnosťou, že krajským súdom bolo porušené právo v prospech obvinených.

Uviedol, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, tzn. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd až v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to, nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Čo sa obsahu samotného dovolania týka, je potrebné konštatovať, že už na prvý pohľad je zřejmý jeho účel. Tento spočíval predovšetkým v snahe generálneho prokurátora určitým spôsobom korigovať rozhodnutie krajského súdu, ktoré sa značne vymykalo ustálenej rozhodovacej praxi a dokonca aj zjednocujúcemu stanovisku najvyššieho súdu. Opakovanie horeuvedených úvah a skutkových okolností sa z tohto miesta javí ako zbytočné, no napriek tomu je účelné poukázať na predmetnú problematiku ako pomerne náročnú, čo sa teoretickej, ako aj právnoaplikačnej stránky týka. Potvrďuje to aj skutočnosť, že z dôvodu zjednotenia názorov a otázok, týkajúcich sa nejednotnej praxe sa touto otázkou zaoberalo aj trestnoprávne kolégium najvyššieho súdu v rámci už spomínaného zjednocujúceho stanoviska. Závery predmetného stanoviska zhrnul aj prokurátor vo svojom dovolaní, kde parafrázoval jeho hlavný obsah tak, že uviedol ak si páchatel prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak škodu malú a spácha čin vlámaním (tak ako v tomto prípade), naplní zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona, pri použití § 138 písm. e) Trestného zákona. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorá sa použije iba vtedy, ak páchatel krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Trestného zákona). S akcentom na predmetné stanovisko potom jednoznačne vyplýva záver, že krajský súd rozhodol v rozpore s ním. Ako pomerne neštandardná sa však javí skutočnosť, že senát krajského súdu uviedol, že si je vedomý, že sa od predmetného zjednocujúceho stanoviska odkláňa. Nie je však možné sa stotožniť s vlastnou argumentáciou senátu krajského súdu, kde prináša svoje pohľady na predmetnú problematiku značne sa odlišujúce od zjednocujúceho stanoviska.

S istou mierou zjednodušenia je možné považovať novelu Trestného zákona č. 214/2019 Z. z. účinnú od 1. augusta 2019 za kľúčovú. Predmetnou novelou zákonodarca primárne reagoval na potrebu odstránenia spornosti dovtedajšej právnej úpravy skutkovej podstaty trestného činu krádeže, ktorá dovtedy znela:

Znenie zákona, účinného do 31. júla 2019

§ 212 Krádež

(1) Kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(2) Rovnako ako v odseku 1 sa potrestá, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a

a) čin spácha vlámaním,

b) bezprostredne po čine sa pokúsi uchovať si vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia,

c) čin spácha na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe,

- d) takou vecou je vec z úrody z pozemku, ktorý patrí do poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo drevo z pozemku, ktorý patrí do lesného pôdneho fondu, alebo ryba z rybníka s intenzívnym chovom,
- e) čin spácha na veci, ktorej odber podlieha spoplatneniu na základe osobitného predpisu, alebo
- f) bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý.

(3) Odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

- a) a spôsobí ním väčšiu škodu,
- b) hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, alebo
- c) z osobitného motívu.

(4) Odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

- a) a spôsobí ním značnú škodu,
- b) závažnejším spôsobom konania,
- c) na mieste požívajúcom pietu alebo všeobecnú úctu alebo na mieste konania verejného zhromaždenia alebo obradu,
- d) na veci, ktorá požíva ochranu podľa osobitného predpisu,
- e) tým, že taký čin zorganizuje, alebo
- f) na chránenej osobe.

(5) Odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

- a) a spôsobí ním škodu veľkého rozsahu,
- b) ako člen nebezpečného zoskupenia, alebo
- c) za krízovej situácie.

Podľa § 138 písm. e) Trestného zákona sa závažnejším spôsobom konania rozumie spáchanie trestného činu vlámaním.

Po novelizácii Trestného zákona došlo k úprave predmetného ustanovenia v znení: zák. č. 214/2019 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. augusta 2019.

§ 212 Krádež

(1) Kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a

- a) spôsobí tak malú škodu,
- b) čin spácha vlámaním,
- c) bezprostredne po čine sa pokúsi uchovať si vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia,
- d) čin spácha na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe,
- e) takou vecou je vec z úrody z pozemku, ktorý patrí do poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo drevo nachádzajúce sa na lesnom pozemku, alebo ryba z rybníka s intenzívnym chovom,
- f) čin spácha na veci, ktorej odber podlieha spoplatneniu na základe osobitného predpisu, alebo
- g) bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(2) Odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

- a) a spôsobí ním väčšiu škodu,
- b) hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, alebo
- c) z osobitného motívu.

(3) Odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

- a) a spôsobí ním značnú škodu,

- b) závažnejším spôsobom konania,
- c) na mieste poživajúcom pietu alebo všeobecnú úctu alebo na mieste konania verejného zhromaždenia alebo obradu,
- d) na veci, ktorá požíva ochranu podľa osobitného predpisu,
- e) tým, že taký čin zorganizuje, alebo
- f) na chránenej osobe.

(4) Odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

- a) a spôsobí ním škodu veľkého rozsahu,
- b) ako člen nebezpečného zoskupenia, alebo
- c) za krízovej situácie".

Pri komparácii zákonných ustanovení skutkovej podstaty trestného činu krádeže pred a po novelizácii je zrejmá pozitívna zmena, ktorá nastala práve z dôvodu nejasnosti s právnou kvalifikáciou krádeže vlámaním, pri ktorej bola spôsobená škoda malá. Tak, ako aj v danom prípade, dochádzalo k duplicitnému výkladu predmetného skutku. Pričom jedna časť názorového spektra na čele s obhajobou skutok vnímala ako prečin podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Druhá strana na čele s orgánmi činnými v trestnom konaní, skutok kvalifikovala ako zločin podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) za použitia § 138 písm. e), ktorým je definovaný osobitný kvalifikačný pojem - závažnejší spôsob konania v tomto konkrétnom prípade vlámaním.

Obidve kvalifikácie sa líšia predovšetkým v trestnej sadzbe, ktorá je pri druhej alternatíve podstatne prísnejšia (zločin) ako pri prvej (prečin). Líšia sa však aj vecnou príslušnosťou a režimom prípravného konania (vyšetrovanie verzus skrátené vyšetrovanie).

Do prijatej novely Trestného zákona (zák. č. 214/2019 Z. z.) platilo zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. decembra 2011, sp. zn. Tpj 78/2011. Z uvedeného stanoviska vyplýva, že ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona treba vykladať tak, že prikazuje prednostnú kvalifikáciu určitej okolnosti ako zákonného znaku trestného činu. Ak je konkrétna okolnosť okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby, vytvára kvalifikovanú skutkovú podstatu so základnou skutkovou podstatou, ktorá túto okolnosť neobsahuje, napriek tomu, že je zákonným znakom uvedeným v inej základnej skutkovej podstate trestného činu, ak kvalifikovaná skutková podstata pokrýva väčší počet zákonných znakov trestného činu. To platí aj vtedy, ak jedno ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona obsahuje dve (alebo viac) samostatných skutkových podstát trestného činu. Ak si páchatel' prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha čin vlámaním, naplní zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona, pri použití § 138 písm. e) Trestného zákona. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona; ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel' krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Trestného zákona).

V posudzovanej veci bolo potrebné postupovať v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona. V súlade s daným stanoviskom postupoval aj generálny prokurátor, pri koncipovaní dovolania. Postup prokurátora bol správny a legitímny, nakoľko v období, keď bolo dovolanie doručené okresnému súdu (11. februára 2019), ešte nebola v platnosti novela Trestného zákona, ktorá nadobudla účinnosť až 1. augusta 2019.

Zámerom legislatívnej zmeny, ktorá spočívala v tom, že sa zlúčili ods. 1 a 2, a zároveň odstránili pochybnosti pri určovaní druhu trestu a jeho výmery s poukazom na ustanovenie § 38 ods. 1, podľa ktorého na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadať ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

V nadväznosti na to treba zdôrazniť, že trestné konanie je nutné posudzovať komplexne ako jeden celok aj z časového hľadiska.

S ohľadom na to sa naskytuje potreba upriamiť pozornosť na ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona, druhá veta, ktorá ustanovuje, že ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Uvedené ustanovenie je v plnej miere uplatniteľné na daný prípad, keďže v čase rozhodovania dovolacieho súdu už bola účinná novela Trestného zákona. Podľa takto nastavenej úpravy nebude možné kvalifikovať trestný čin krádeže spáchaný vlámaním, pri ktorom bola spôsobená malá škoda, podľa § 212 ods. 4 písm. b), a teda ako trestný čin spáchaný závažnejším spôsobom konania v spojení s § 138 písm. e), pri ktorom by sa použila vyššia trestná sadzba. Z uvedeného niet pochyb, že právna úprava po novele je pre obvinených priaznivejšia. V danom prípade, keby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie by nastala situácia, že súd by pri posudzovaní viny a trestu postupoval podľa zákona pre obvinených priaznivejšieho, teda podľa novely Trestného zákona účinnéj od 1. augusta 2019, tzn. rozhodol by v podstate tak ako pred dovolaním.

Najvyšší súd teda súhrnne dodáva, že v rámci vyššie ozrejmenej úvah, riadiac sa ustanovením § 371 ods. 5 Trestného poriadku, bolo potrebné dovolanie odmietnuť v zmysle ustanovenia § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko zistené porušenie zákona by zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného, u ktorého by v prípade opätovného rozhodovania vo veci, vzhľadom na novú právnu úpravu, prichádzala do úvahy obdobná trestná sadzba, akú konštatoval krajský súd.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.